

Шановна Добродійко!

Ваш лист адресований мені, Київ, Изд-во Ант.
Управ." я одержав в Житокові, де я писав
ще з 1 січня сего року. В листі своєму Ви
мені писали, що вислали книгу пана
А. Н. Вістника, а по одержанню її Вас
сповістити. Так от же я книгу не
замай, ні за Червень не одержав — і зда-
ється, можна й податики поїсти, поки
російська цензура „соблаговолит“ пусти-
ти її. Так будьте ласкаві висилайте
на далі Вістник страховими чи й не стра-
ховими місцями, но ватайте як
буде безпешнійше. Чи ще я в продажі
портрет М. 2. Шевченка з Бандурко
над Дніпроєм, як і, то висліт мені
одни приєдирник, думаю, що цензура
не заборонить, а то книжок шарка-

Вовчка, Павла Граба, Куліша й Байди
я ще й дові не оцуртав — Чи незвер-
нула Вами казак із цензура?

Будьте ласкави передати отцю
дурну про Шевченка куда треба.

Душа ся записана мною від Купріяна
Смузи в селі Зозівці Литовецького
повіттю Київської губерні.

Душа про Шевченка.

Ой уродив ся Шевченко,
а вродив ся та вдав ся:
Щобко в його дурний ровчи
Що в саидати записав ся.
Не сам те я записав ся,
ї не сам я тиати:
Записана мене мати,
Ще маленьким у саидати.

Ой поведи та Шевченка,
Берегаси-сугаси;
За ним, за ним рідній шати
З дорощи думачаси
А приведи Шевченка
До прийому перед вікна -
Оглядиться назад себе:
Тословонько моя дідна.
Посадим у прийомі
Та Шевченка на савці:
Скидай, скидай ти Шевченку
Та чоботи сарідниці.
Ой поведи Шевченка
Та по товтіи пісочку:
Скидай, скидай ти Шевченку
Вимивану сорочку;
Тай посадим Шевченка
На тисовому стільці:
Стригнут, стригнут його кудрі
До золотому гребінці.

Десь у тебе Шевченку
Та періодичні листи:
А що тобі дозволила
Замислитись у самоті.
- Ой той рік, той періодичний
Що тобі не знати:
Колі в мене той рік зодва
У самоті поцелуйти.
Ой дай мені те, ти Шевченку,
Дай мені, проси мені:
А завтра день - раненько
Та на широкі здирайся.
Поможи мені Шевченку,
Поможи мені, проясни мені
А по утру вже раненько
Та на широкі здирайся.

А вірші свої передай мені до друку;
щоб з них хоч одна буде відома
друкована. - попереду надруковано дві п.

Сільські мотиви.

III

Летить селою дозументька
 В зелен гай кувати,
 Молоді дівчиноньці
 Мамо завдавати.

Ой кувала дозументька
 В гай дні і ночі;

Молодая дівчинонька
 Ступатила очі.

Бодай же, ти дозументько,
 Більше не кувала;

Як ти її зму недоси
 Курюки сказала;

Ой сказала зму недоси,
 Не правду сказала —

Вона свою смилентького
 Більше не микала.

Не чикала шмелецького,
А я ма спочивати -
Лети з гого, зозуленько,
Над гробом кубати...

IV

Ой піду я суч косити,
Суч зелений в полі,
Чи не знайду я сколивши
У травичі долі.
Доче моя, вірка дреме,
Де ти заковалася?
На що мене емолого,
Доче, відцуралася?
Ой кодив я, та дивкав я
На дерезі сора,
Не зустрів ся я з тобою,
Не скавав ся поря.

Нема тебе. - Повернувся
 Я один до дому -
 І казіла за година
 Знав мене сірош...
 Вітер від, трава чиле,
 Землю у кривая,
 Слово доси обшарпану
 У траві ковал -
 А травиця не валяється,
 Коса в траві тнесть ся:
 Доси моя, цюка доси
 Намно свеліть ся...

V.

Де мій смий чорнобривий,
 Чи й досі шлях,
 Що до мени молоді
 Коня не вертає?

Ой як би я у тпашини
Та крилиць дістала,
Щоб від свого смітельного
В дорозі дістала;
Подумалась — ми відиваються,
Ми тут же за сного,
Ми вже смотсе кохалась
З сного якою?
Як що тут же він за сного —
В тішч його горе;
Як що здручого кохалась —
В топісч у снорі...

V1.

А червоною камишу у снззі садила;
Молодого козаченка щиро полюбила.
В те червоная камиша в снззі приймалась;
В серці сноснч не кохалась — з снззі закохалась...

Ой кажино чераоная, по отускай віти,
 А зрадшвай ти козале, перостань водити;
 Несуши ти свого сроду, не задавай поамо:
 Помодила тебе шуро-котаня не маю...

VII.

Світи сміяду, світи ясний,
 Світи в меді високо;
 А я піду сеї ночи
 До дівчини далеко.
 - Здоров, здоров, мой шша,
 Чого смарне смьози швди?
 Беру тебе я за руку,
 А ти руки не даши.
 Скажи мені, мой шода,
 Скажи - правди не утай;
 Як не шодим мене шуро,
 Що другого вже шитай...

Ой маму я, сій козаче,
Тірмими словами,
Що неможна вкупі жити
Нам за ворогами;
Нехай ворог, нехай мотти,
А то й рідня мати:
Катє іхати в степ далекий
Щаєть добувати
І не з тобою в Сірію-Кешні,
Серце мое, жити:
То родині - Україні
І підницею тужити...
Згадай мене, сій козаче,
Згадай - і благам:
Не буду я жити з тобою,
Себе заховано...

VIII.

Де та ката замурдна,
Що я в її родив ся;
Де та цуцима що тіг нею
Земану висилув ся?
Де джерела води готей,
Що з тіг землі Діли;
Де ті шиелі, де ті сирії,
Що дуну шаниши?
Кату з насом підточили,
Труци порудили...
Шиселі — зрада, шара — сирії,
А селози відрода...

М. Г. Рубиненко.

Адреса:

М. Старо-Житомиръ, Киев.

губ. Таращанскаго уезда,

казенный складъ вина.

Мая. №. Табуретскому

Р. С. Трудите насъ наві матишит
мені чи це рішуча заборона цензу-
рою Вістника, чи шотже присла
ла; Вишиит мені так те книж-
ки страховиш местои за май і
первств і надріи виснайте.

З любовиши поваженди

Шабуретскому

М. Житомиръ,
19 червня 1907.